

NEWSLETTER

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Editorial

Václav Klaus: Zesilující sebedestrukce Západu a její urychlení covidovou epidemií

Ivo Strejček: Svobodná společnost smrtelně ohrožena

Jan Žamboch: Očkování dětí

Václav Klaus: Nebezpečné aspekty utkávání se s covidovou epidemií

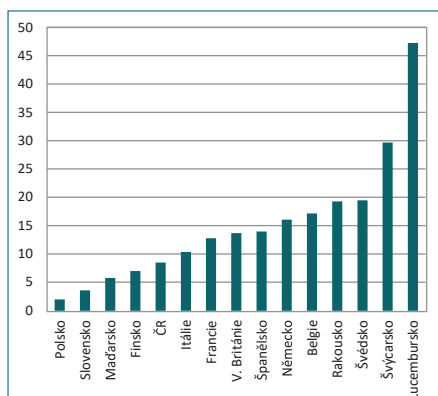
Ladislav Jankl: Potrhle televizní kádrování

K útoku deníku Hospodářské noviny na Václava Klause ve věci dávného sovětského dluhu

KVĚTNOVÝ GRAF IVK

Narození v zahraničí, nebo doma?

Podíl populace vybraných zemí narozený mimo jejich území (v %)

Pramen: OECD, 2019

Institut Václava Klause o.p.s.

Šárecká 29
160 00 Praha 6

e-mail: office@institutvkv.cz
www.institutvkv.cz

IVK – Newsletter
Institutu Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024
Periodicita: měsíčník
Datum vydání: 31. 5. 2021

Zesilující sebedestrukce Západu a její urychlení covidovou epidemií*

Václav Klaus

Mnohokrát děkuji za pozvání. Je úžasné po roce bez cestování, bez konferencí a bez zahraničních projevů navštívit Varšavu právě v tomto krásném období roku a mít možnost promluvit před tímto významným shromážděním. Děkuji organizátorům za to, že se jim podařilo navzdory všem překážkám spojeným s koronavirovou epidemií tuto akci uskutečnit. Lidé mého typu v průběhu posledních několika měsíců dostávali bezpočet dopisů rušících již naplánované konference. Ještě jednou mnohokrát děkuji všem, kteří tuto dnešní akci umožnili.

Důsledky politicky motivovaných metod boje s koronavirem pomocí plošných restriktivních opatření, tzv. lockdownů, jsou větší, hlubší a nebezpečnější než hrozba spojená s medicínskými aspekty epidemie samotné.

Příprava, organizace a uspořádání konference je v dnešní době uměle vytvořené paniky, zmatku a chaosu velkým činem. Záměrně zmiňuji spíše lidmi způsobené příčiny, než samotnou epidemií Covid-19. Nemám nejmenší pochyby o tom, že důsledky politicky motivovaných metod boje s koronavirem pomocí plošných restriktivních opatření, tzv. lockdownů, jsou větší, hlubší a nebezpečnější než hrozba spojená s medicínskými aspekty epidemie samotné. Budou mít dlouhotrvající následky. Jsem si vědom toho, že vyslovovat takové soudy je dnes vysoce politicky nekorektní. Exponenti doktríny koronavirové apokalypsy je bezpochyby nebudou slyšet rádi.

V první ze dvou mých knih věnovaných této problematice (Klaus V. a kol., *Karanténa*), vydané v dubnu 2020, jsem zdůraznil, že se více bojím lidí, kteří se budou pokoušet zneužít epidemií k potlačení svobody

* Collegium Intermarium, Varšava, 28. května 2021.

a demokracie, než samotného viru. Také jsem si dovilil vyjádřit své obavy, že „epidemie otevřela dveře obrovské expanzi státních zásahů do našich životů“. A to mne, ale nejen mne, trápí a trápí nepřestává.

Chtěli jsme plně využít své historické šance a znovu obnovit svobodu, tradiční hodnoty a instituce, svobodné trhy, svrchovanost národů, svobodné a nezávislé univerzity atd.

V okamžiku pádu komunismu jsme byli přesvědčeni, že je bývalý špatný, zkorumpovaný a represivní systém u konce a věřili jsme, že se nikdy nevrátí. Chtěli jsme plně využít své historické šance a znovu obnovit svobodu, tradiční hodnoty a instituce, svobodné trhy, svrchovanost národů, svobodné a nezávislé univerzity atd. Názvy

EDITORIAL

Podaří-li se vám získat covidovou výjezdni doložku, můžete dnes dokonce vycestovat za hranice, a to nejen okresní. Doba se tedy „rozhodně zlepšila“, řečeno s patřičnou dávkou ironie. V první části tohoto vydání si tak můžete přečíst překlad projevu, který Václav Klaus pronesl na konferenci v polské Varšavě. Věnuje se zesilující sebedestrukci Západu a jejímu urychlení, které přišlo s covidovou epidemií.

Překladem je i text Ivo Strejčka *Svobodná společnost smrtelně ohrožena*, jehož originál je předmluvou sborníku anglických projevů a esejů Václava Klause z let 2014-2021, který vyjde v polovině června. Jde o malou ochutnávku z pěti publikací, které připravujeme a chystáme se vydat u příležitosti 80. narozenin Václava Klause. V příštím Newsletteru se o nich dozvíte více.

Ladislav Jankl, mimo jiné člen RRTV, v komentáři Potrhle televizní kádrování píše, jak je to s „ohrožením nezávislosti České televize“.

Téma covidu zdánlivě ustupuje, ale to neznamena, že bychom se mu měli přestat věnovat. Je tomu spíše naopak. Prá-

(Pokračování ze strany 1)

vě teď přichází doba, kdy se bude lámat chleba a rozhodovat, která z restriktivních opatření s námi zůstanou a u kterých si dokážeme vynutit jejich zrušení. Záleží to na nás. O covidovém podvolení se a rezignaci píše Václav Klaus a farmaceut a právník Jan Žamboch doplňuje toto téma diskusí o plošném dětském očkování.

Přečíst si v tomto vydání ale můžete rovněž reakci na hrubě lživé útoky – kulturně řečeno velmi nepoučených – redaktorů Hospodářských novin ve věci dávného sovětského dluhu. Celá tato „kauza“ je smutnou výpovědí o bídě současné české žurnalistiky.

Filip Šebesta

dnešních panelů – akademická svoboda, klasické hodnoty v postmoderním světě, dědictví latinské civilizace – naznačují, že organizátoři dnešního setkání to vidí podobně, ne-li shodně.

Byli jsme v té době velmi rezolutní, co se týče odmítání komunismu, ale měli jsme mnoho produktivních sporů o to, odkud jdeme, kam směřujeme a jak toho chceme docílit.

V naší části světa si komunismus stále pamatujeme. V éře komunismu, ale i v prvních letech následujících po jeho pádu, jsem míval velmi přátelské, produktivní a skutečně intenzivní kontakty se svými polskými kolegy. Byli jsme v té době velmi rezolutní, co se týče odmítání komunismu, ale měli jsme mnoho produktivních sporů o to, odkud jdeme, kam směřujeme a jak toho chceme docílit. Cíle byly nicméně tožné. Nebyli jsme idealisty bez kontaktu s realitou, věřili jsme v pragmatismus a realismus, nikoli v nezodpovědné utopické plány. Známa francouzská politická filosofka Chantal Delsol to jednou formulovala tak, že jsme se chtěli vyrovnat se „všemi stále ještě otevřenými leklemi dvacátého století“ a nechtěli jsme opakovat staré chyby.

Nebyli jsme idealisty bez kontaktu s realitou, věřili jsme v pragmatismus a realismus, nikoli v nezodpovědné utopické plány.

Naše uvažování bylo založeno na třech výchozích konstantách, na třech fundamentálních stavebních kamenech svobodné společnosti, na třech entitách, které jsme považovali za klíčové pro evropskou (a středoevropskou) civilizaci – člověk, rodina, národ. Není tomu dávno, kdy jsem o nich mluvil jako o konstantách, ale v posledních letech začínám být více a více nervózní

z toho, že jsem se mohl mýlit. Přestaly to být konstanty.

Neměli bychom kapitulovat před mocnými, hlasitými a bezohlednými odpůrci svobodné společnosti a před agresivními nátlakovými skupinami.

Tyto tři pilíře byly v průběhu posledních desetiletí brutálně napadány novou progresivistickou ideologií, která uspěla v ovládnutí našeho dnešního světa. Exponenti této ideologie se agresivně snaží diskreditovat minulost a s ní spojené hodnoty a vzorce chování. Dosažení tohoto jejich cíle nevyžaduje nic menšího než „revoluci proti naší kultuře, proti naší historii, proti našim zemím a proti nám samotným“, říká John O'Sullivan (Hungarian Review, No. 4, 2020). Je naším společným úkolem tuto ambici zastavit. Musíme zastavit tento zdánlivě nezadržitelný posun ke „krásnému novému světu“, který tak přesně popsal před 90 lety Aldous Huxley. Neměli bychom kapitulovat před mocnými, hlasitými a bezohlednými odpůrci svobodné společnosti a před agresivními nátlakovými skupinami (financovanými známými „nesobeckými“ a „altruistickými“ sponzory a mecenáši).

Hovořil jsem o těchto věcech často i zde v Polsku. Když jsem v roce 2012 obdržel čestný doktorát na univerzitě Kardinála Stefana Wyczyńského, řekl jsem tam, že „jsme pravděpodobně plně nepochopili dalekosáhlé důsledky šedesátých let. Byl to okamžik radikálního popření autority tradič-

Přišly generace, které nerozumí smyslu našeho civilizačního, kulturního a etického dědictví a které jsou zbaveny morálního kompasu, který by měl určovat jejich chování.

ních hodnot a společenských institucí. Jako důsledek toho přišly generace, které nerozumí smyslu našeho civilizačního, kulturního a etického dědictví a které jsou zbaveny morálního kompasu, který by měl určovat jejich chování.“ Varoval jsem také před ideologií humanrightismu, soudcokracie, NGOismu, mediokracie a před transnacionalismem a supranacionalismem. Dnes, pouze o devět let později, už jsme tomu daleko blíže.

V roce 2017, když jsem v Toruni obdržel Jagellonskou cenu (Kolegium Jagiellońskie, Toruńska Szkoła Wyższa), jsem se ptal, zda „je možné, aby si státy střední a východní Evropy zachovaly v Evropské unii svoji identitu“. Varoval jsem, že procházíme „pomalým návratem k socialističtější, centralističtější, etatističtější, méně svobodné a méně demokratické společnosti, než jsme si přáli a plánovali“, že zijeme „pod pláštěm politické korektnosti, multikulturalismu a humanrightismu“ a že právě

my, s našimi zkušenostmi s komunismem, máme na nikoho jiného nepřenositelný úkol „stát se strážci starých evropských hodnot, tradic a zvyků“. Teď to cítím ještě silněji.

Vím, že provést nestrukturované srovnání současného uspořádání EU s komunismem je lehce provokativní. A možná i zavádějící. Současný stupeň manipulace a indoktrinace však těm z nás, kdo jsme byli dospělí, pozorní a žili s otevřenými očima, připomíná éru pozdního komunismu. Naším úkolem je vysvětlit to současným generacím. Zvláštní úkol je to pak pro školy a univerzity. Univerzity jsou – nebo by alespoň být měly – baštami svobodného diskurzu, svobodné výměny názorů, sofistikované argumentace. Měly by bojovat s předsudky, apriorismem, politicky motivovanými polopravdami nebo nepravdami. Přeji Vaší univerzitě v tomto úsilí mnoho úspěchů.

My, s našimi zkušenostmi s komunismem, máme na nikoho jiného nepřenositelný úkol „stát se strážci starých evropských hodnot, tradic a zvyků“.

Když jsem na počátku svých dnešních poznámek zmínil probíhající epidemii, neměl jsem na mysli covid. Covid je „jen“ nemoc. To, co by nás mělo trápit mnohem více, je kovidismus, ideologie, která chce zapomenout na údajně zdiskreditovanou a očerněnou minulost a žádá radikální transformaci lidské společnosti. To hrozí zničením a dekonstrukcí našeho životního stylu, našich tradičních hodnot a naší svobodné společnosti. Proto by mělo být výslovně řečeno, že to, co se děje v dnešní době, není důsledkem covidu, ale kovidismu.

Nepodceňuji (ani nezlehčuji) nemalý počet obětí epidemie covidu ve všech našich zemích, ale nejsem ochoten přijmout podivné a podezřelé mlčení politiků, médií, stejně jako akademiků pokud jde o druhou stranu mince, pokud jde o probíhající sociální a politické posuny a jejich důsledky.

To, čeho jsme svědky, je pokračováním a zrychlováním již existujících tendencí.

Je úkolem nás všech, zejména univerzit a akademické sféry, o tom mluvit nahlas. Měli bychom nemilosrdně analyzovat ekonomické a finanční náklady současných lockdownů, důsledky uzavírání vzdělávacích institucí a rostoucí fragmentace našich společností ve jménu sociálního distancování a rozšiřování virtuálních kontaktů a „home offisů“. Zároveň s analýzou epidemie koronaviru bychom měli analyzovat důsledky pandemie šíření strachu. Měli bychom kritizovat rostoucí roli sociálního inženýrství a „technokratické odbornosti“ (ve srovná-

ni s rolí demokraticky zvolených politiků). Neměli bychom tak snadno přijímat ztrátu zdravého rozumu, umírněnosti a slušnosti, a na druhé straně vítězství sobectví a nemorálnosti, stejně jako obhajobu nových forem osobních privilegií. Žádá si to však naši odvažnou aktivitu. Neměli bychom se stát jen pasivními „fellow-travelers“.

Naše již tak dost „měkká, dekadentní a bezbranná“ společnost (Anthony Daniels) byla oslabena uměle vytvořeným strachem mlčící většiny našich spoluobčanů a agresivitou a radikálními ambicemi představitelů moderního progresivismu. Tento „ismus“ je produktem mutace starých socialistických idejí s novými progresivistickými postoji módního environmentalismu, násilného genderismu, klimatického alarmismu, utopického rovnostářství, multikulturalismu, globalismu a europeismu. A přidal bych také relativně nový pojem kovidismus.

Ti, kteří pečlivě studují společenské jevy, vědí, že tyto „ismy“ nejsou nové a že nesouvisí s epidemií covidu, s loňskými lockdowny nebo s povinným používáním roušek. To, čeho jsme svědky, je pokračováním a zrychlováním již existujících tendencí. Není to problém posledních týdnů nebo měsíců. V lednu 2020 jsem hovořil na konferenci ve Vídni o rostoucí společenské izolaci jednotlivců a o rozšiřujících se případech společenského vylučování a ochuzování osobních vztahů. To bylo před covidem.

Digitalizace zbytečně a nebezpečně centralizuje obrovské množství dat do neznámých, nekontrolovaných a nekontrolovatelných rukou.

Digitalizace našich zemí se svým dopadem na demokracii tyto procesy posílila. Extrémní verzi digitální společnosti představuje čínský digitální sociální kreditní systém, jehož prvky však můžeme vidět nejen v Číně. Digitalizace zbytečně a nebezpečně centralizuje obrovské množství dat do neznámých, nekontrolovaných a nekontrolovatelných rukou. Pomáhá také vytvářet „sekundární realitu, která postupně vytlačuje primární realitu“ našich životů. Zdá se to být nezastavitelné a nevrátitelné. Měli bychom se na to dívat ostře, jde o hrozbu, nikoli o pozitivní prvek modernismu, jak je to často a nesprávně interpretováno.

Někteří z nás – a jsem přesvědčen, že více takových je spíše v Polsku než v České republice – se bojí prázdného světa bez národů a náboženství.

Někteří z nás – a jsem přesvědčen, že více takových je spíše v Polsku než v České republice – se bojí prázdného světa bez národů a náboženství. Vaše konkrétní zkušenost Vám říká, že se tyto dva tradiční pilíře polské společnosti prokázaly být naprosto ne-

nahraditelnými pro rychlé vzkríšení polské společnosti po pádu komunismu. Postmoderní progresivistický projekt nadnárodního vládnutí a libertariánského propagování neuspořádanosti a anarchie je nebezpečným krokem zpět.

Dovolte mi říci ještě pár slov o progresivistickém projektu nadnárodního vládnutí, které se dnes tak radikálně uskutečňuje v Evropě. Evropský integrační proces, který začal po druhé světové válce téměř nevině, se proměnil v evropský unifikační proces. Maastrichtská i Lisabonská smlouva transformovaly původní koncept integrace, tedy lepší a hlubší spolupráci suverénních států, do něčeho jiného, do transnacionální unifikace. Tyto dvě smlouvy podstatně zvýšily moc centrálních byrokratických orgánů v Bruselu. Pomohly potlačit demokracii a přeměnily ji v postdemokracii (mylně nazývanou liberální demokracií).

Evropský integrační proces, který začal po druhé světové válce téměř nevině, se proměnil v evropský unifikační proces.

Díky tomu se Evropa samotná změnila z historicky vzniklého svazku suverénních a nezávislých zemí ve velmi autoritativní a centralistickou říši nazvanou Evropská unie. Přátelský, ale nevinný a naivní slogan éry naší sametové revoluce „Zpátky do Evropy“ se ukázal být velmi problematický. Byl jsem prvním českým politikem, který se snažil svým spoluobčanům říci, že „zpátky do Evropy je něco jiného než Avanti (vpřed) do Evropské unie“, ale můj hlas nebyl dostatečný. Mnoho Evropanů, k mé velké lítosti, tomuto rozdílu nerozumí a nechápe jej dodnes.

Evropa samotná se změnila z historicky vzniklého svazku suverénních a nezávislých zemí ve velmi autoritativní a centralistickou říši nazvanou Evropská unie.

Evropské politické elity, nekritičtí obdivovatelé EU v politice, médiích a akademické sféře, ale i obrovská a neustále rostoucí nomenklatura EU považují tyto dva pojmy – Evropu a Evropskou unii – za dokonalé substituty. Nejsem tím nijak překvapen. Mají osobní zájem na tom předstírat, že EU a Evropa jsou totožné. Chtějí být majiteli Evropy. Chtějí být uznáváni jako autentičtí dědici všech evropských historických událostí a úspěchů. Všichni evropští demokraté by se měli proti tomuto způsobu myšlení postavit. Vědí přece, že je Evropa historicky vyvinutou kulturní a civilizační entitou, zatímco EU umělou, člověkem vytvořenou konstrukcí.

Samotná EU je pohyblivou a proměnlivou entitou, která každým summitem redefinu-

je svou podstatu – některými pouze okrajově, některými zásadně. Změny však probíhají vždy pouze jedním směrem. Známy efekt západky funguje v této oblasti stejně jako v mnoha dalších: každá smlouva nebo summit přibližuje Evropu k centralizovanému evropskému státu.

Samotná EU je pohyblivou a proměnlivou entitou, která každým summitem redefinuje svou podstatu – některými pouze okrajově, některými zásadně. Změny však probíhají vždy pouze jedním směrem.

Věřím, že je národní stát výlučným a nenahraditelným prostorem pro demokracii a jejím jediným garantem, protože jedině národní stát je politickým společenstvím. Evropa politickým společenstvím není. Evropskými politickými společenstvími jsou národní státy. Jsme Češi, Poláci nebo Slováci. Mluvíme česky, polsky a slovensky, ne evropským esperantem. Nechceme vymazat naše hranice a zbavit se rozdílu mezi občanem a cizincem. Někteří z nás se necítí být – podle terminologie prezidenta Obamy – ani občany světa, ani občany Evropy.

Věřím, že je národní stát výlučným a nenahraditelným prostorem pro demokracii a jejím jediným garantem, protože jedině národní stát je politickým společenstvím.

Zpátky ke světu. Nejsem odborníkem na geopolitické otázky. Nemám teorii, která by mi dala kompas, pomoci něž bych geopolitické otázky nahlížel, proto tedy jen jedná poznámka. Souhlasím s Ed Feulnerem, zakladatelem a dlouholetým prezidentem washingtonského The Heritage Foundation, že jsme v další studené válce, tentokrát – podle jeho názoru – jde však o boj vnitřní. Obávám se, že tento druh boje je škodlivější, protože vede k zápasu mezi námi. Zdá se, že někteří naši spoluobčané jsou připraveni vzdát se osobních svobod a přijmout metody vládnutí podobné komunismu. Připravují se na Velký reset, který by vedl k reinkarnaci komunismu pod novým praporem.

Shrnuto, naše současné diskuse nepředstavují střet názorů na koronaviry, ale střet názorů na lidskou svobodu a na podstatu naší společnosti. My, Češi a Poláci, jsme byli očkováni komunistickou propagandou a byli jsme proto schopni si vytvořit imunitu vůči komunismu podobnému viru, vůči kovidismu. Přál bych si, aby tomu tak bylo, protože se musíme bránit a musíme být připraveni odolat destabilizaci základních hodnot našich společností.

Z angličtiny přeložil Filip Šebesta.

Svobodná společnost smrtelně ohrožena*

Ivo Strejček
člen správní rady IVK

Kniha, kterou právě otevíráte, je sborníkem esejů a projevů Václava Klause, jež pronesl či publikoval v letech 2014-2021 napříč celým světem. Od Washingtonu po čínský Wuzhen, od Petrohradu po Tel Aviv, od Moskvy, Soči, přes Istanbul, Paříž, Vídeň až po marocké město Dachla.

Václav Klaus je bezpochyby jedním z nejvýraznějších politiků v České republice, stejně jako velmi respektovanou světovou osobností. Jeho ostré, jasné a dobře vybudované názory vyplývající z celoživotního systematického studia i jeho pozoruhodné rétorické schopnosti, s nimiž dokáže obhajovat své myšlenky, z něj činí účastníka diskusí těšícího se mimořádné autoritě na těch nejprestižnějších konferencích po celém světě.

***Ve svých textech a projevech
apeluje na naši ostražitost a naléhá
na nás, abychom boj za svobodu
nevzdávali.***

Centrem intelektuálního světa Václava Klause byla vždy obrana svobodného občana jako předpokladu sociální a ekonomické svobody. Proto byl i název této knihy věnovaný obraně svobodné společnosti zvolen záměrně provokativně, neboť Václav Klaus skutečně cítí, že naše svobody jsou osudově ohroženy. Již dlouho sleduje signály svědčící o tom, jak je naše svoboda oslabována, napadána a ohrožována. I když my všichni jsme již dlouho svědky různých, tu více, tu méně viditelných příznaků postupného omezování svobody, uvědomujeme si to dostatečně? Václav Klaus nám v této knize nabízí odpovědi, podává nám pomocnou ruku, která nás provede komplikovaným a v mnoha ohledech zmateným a chaotickým současným světem. Ve svých textech a projevech apeluje na naši ostražitost a naléhá na nás, abychom boj za svobodu nevzdávali.

Kniha *Svobodná společnost smrtelně ohrožena* je rozdělena do čtyř kapitol. Každá z nich je věnována klíčovému tématu, které považuje v dnešní době Václav Klaus za nejdůležitější a nejvýznamnější. Nikoli pouze ze současné perspektivy, ale i z hlediska budoucího vývoje ve světě kolem nás. Je přirozené, že se některé texty mohou překrývat nebo dokonce přelévat z jedné kapitoly

do druhé, to je ale vzhledem ke komplexnosti témat téměř nevyhnutelné.

Odhodlání, se kterým Václav Klaus píše a vystupuje, staví na zkušenostech získaných životem v komunismu. Patří ke generaci, která si ještě dobře pamatuje, jak snadné bylo ztratit svobodu a jak složité bylo získat ji zpátky. Proto je tak neústupný, když analyzuje a popisuje nové, moderní a módní -ismy, jež považuje za největší ohrožení našich svobod. Od multikulturalismu, environmentalismu, agresivního feminismu a genderismu až po *covidismus*, zcela novou ideologii pomoci které se noví levicovní aktivisté (bez ohledu na to, zda jsou politicky nominálně nalevo či napravo) cítí oprávněni umožnit byrokracii a jejím státním vlamovat se do životů obyčejných lidí, omezovat naše svobody a vnutit nám mohutnou a neomezenou státní moc nad námi všemi. Všechny tyto -ismy, jakkoli mohou vypadat „atraktivně“ a apoliticky (prý se jen snaží o „oprávněné a legitimní“ korekce „starých nerovností“), jsou z pohledu Václava Klause moderní, „soft“ – ale pro mnoho lidí také pohodlnou – cestou do nového otroctví. Texty s tímto varovným poselstvím tvoří samostatnou část knihy.

Václav Klaus si dobře pamatuje časy, kdy nám, Čechům, bylo upíráno, abychom si vládli v naší zemi sami, časy, kdy jsme byli ovládáni sovětskými soudruhy z cizího hlavního města. Tato osobní životní zkušenost ho naučila být neústupným obráncem národního státu jako jediného možného subjektu podmiňujícího fungování plnohodnotné demokracie. Jeho obavy o demokracii jej po celá desetiletí vedly k ostré kritice současného modelu evropské unifikace i všech negativních důsledků z ní plynoucích: vlády nevolené byrokracie, rozhodovacích procesů prováděných kdesi uvnitř vzdálených evropských institucí bez kontroly voličů, společné evropské měny jako politického symbolu umělého sjednocování Evropy, bludů o globálním oteplování nebo „zelené“ posedlosti za každou cenu. Proto také tvoří myšlenky o stavu dnešní Evropy v kontextu aktuálních témat další podstatnou část této knihy.

***Odhodlání, se kterým Václav
Klaus píše a vystupuje, staví
na zkušenostech získaných životem
v komunismu.***

V řadě svých projevů na různých světových fórech Václav Klaus v uplynulých letech věnoval zvláštní pozornost tématu masové migrace a jejím důsledkům pro evropskou (a západní) civilizaci. Masovou migraci, úzce spjatou s mylnou ideologií multikulturalismu, považuje Václav Klaus za jednu z přímých hrozeb, jejímž cílem a úmyslem

je „zlikvidovat evropskou společnost a vytvořit novou Evropu, která se bude od té minulosti velmi lišit“, jak poznamenal v roce 2017 ve svém projevu na setkání Montpelerské společnosti v jihokorejském Soulu. Nelze se proto divit, že jsme problému masové migrace věnovali další samostatnou kapitolu této knihy.

***Jeho obavy o demokracii jej po celá
desetiletí vedly k ostré kritice
současného modelu evropské
unifikace i všech negativních
důsledků z ní plynoucích.***

„Ministerský předseda České republiky Václav Klaus je jednou z nejpozoruhodnějších politických osobností naší doby“ napsala o Václavu Klausovi Margaret Thatcherová v roce 1997, „je jednak člověkem idejí ale i člověkem velmi praktickým, schopným vysvětlit jak základní požadavky svobodného politického zřízení a ekonomiky, tak i překonat obrovské problémy spojené s realizací své vize,“ dodala. Tato slova byla a jsou nejen mimořádným oceněním klíčové a úspěšné politické role Václava Klause v zásadní transformaci české ekonomiky, jsou rovněž oceněním jeho rozhodného trvání na znovuvytvoření základů svobodné společnosti založené na pluralitní demokracii a svobodném trhu. Proto je také Václav Klaus oceňovaným řečníkem, který je na světové fóře zván, aby se podělil o své cenné zkušenosti s rozsáhlou transformací represivního režimu ve svobodnou společnost. Kamkoli přichází, nepřichází proto, aby publikum nebo své posluchače poučoval. Pokorně respektuje přirozené rozdíly a nesnaží se své názory nikomu nucuovat. Pouze možná východiska a cesty doporučuje – čistě na základě svých vlastních zkušeností. Inspirativní texty tohoto druhu obsažené v této knize považujeme za zajímavý výběr pro všechny, kdo se chtějí poučit ze zkušeností úspěšného politického vůdce.

Václav Klaus je po více než třicet let nejenom součástí české politiky, ale také viditelnou a mimořádnou osobností politiky světové. Osobností, která nastoluje témata, přesvědčuje, provokuje a, především, se trvale snaží nahlížet za horizont. Václav Klaus je osobností, které stojí za to naslouchat.

Rád bych vyjádřil své silné přesvědčení, že tato kniha se svým provokujícím názvem *Svobodná společnost smrtelně ohrožena* si najde své čtenáře, nabídne jim inspirující možnosti přemýšlet o světě okolo nás a přesvědčí je, že svobodnou společnost musíme bránit. Ne někdy zítra, ale už dnes. To je základním poselstvím této knihy.

Z angličtiny přeložil Filip Šebesta.

* Předmluva k nové knize anglických textů Václava Klause z let 2014-2021 *Free Society Fatally Endangered*, která vyjde v polovině června 2021.

Očkování dětí

Jan Žamboch
farmaceut a právník

Plošné očkování dětí se v poslední době předkládá jako milník, jehož dosažení vládním umožní vypořádat se s covid-19 s konečnou platností. Dlouho se mu žádná pozornost nevěnovala, nicméně implicitně ve vládních předstávách o boji s nemocí vždy obsaženo bylo.

Plošné očkování dospělých jako nástroj boje proti covid-19 je sporné z mnoha důvodů. Plošné očkování dětí je za současného stavu vědění o nemoci samé a o vakcínách schválených k její prevenci sporné natolik, že rozum velí jej považovat za nepřijatelné.

Plošné očkování dětí je za současného stavu vědění o nemoci samé a o vakcínách schválených k její prevenci sporné natolik, že rozum velí jej považovat za nepřijatelné.

Po více než roce pandemie je k dispozici dostatek údajů k určení nejvíce ohrožených skupin, zato údaje o fungování vakcín v reálné klinické praxi jsou nevyhnutelně značně omezené. To se odráží v málo známé skutečnosti, že všechny byly úřadem povoleny podmíněčně, a je tedy nutno získat další údaje týkající se jejich bezpečnosti a účinnosti, což není žádná formalita. U lidí s nízkou pravděpodobností těžkého prů-

běhu pak vyvstává otázka, jaký je poměr přínosů a rizik očkování takovými podmíněčně registrovanými vakcínami. Data z 27 evropských zemí a Izraele z roku 2020 ukazují, že celková úmrtnost mezi dětmi do 14 let věku nevybočila z normálního rozmezí, a většinou se pohybovala u jeho spodní hranice.

Zdravým dětem očkování mnoho prospěchu přinést nemůže, přičemž vždy platí zásada, že není-li nutné lék podávat, je nutné jej nepodávat.

Vysoká míra proočkování, tedy i proočkování dětí, má bránit šíření viru populací, ovšem sama vláda uvádí, že očkování chrání pouze před těžkým průběhem infekce. Virus se tedy z očkovaného může šířit dál jako z neočkovaného, i když zřejmě v nižší míře. Očkování tedy přináší prospěch především očkované osobě, přičemž šíření viru populací by dokonce mohlo být usnadněno, protože hostitel, kterého infekce přinutí ulehnout, šíří virus mnohem méně než člověk, který díky očkování o infekci ani neví. Jenomže zdravým dětem očkování mnoho prospěchu přinést nemůže, přičemž vždy platí zásada, že není-li nutné lék podávat, je nutné jej nepodávat. U léků, s nimiž jsou nedostatečně zkušenosti – a mezi ně podmíněčně registrované přípravky patří vlastně i z úředního hlediska – pak tato zásada platí zvýšenou měrou. Vakcíny proti covid-19 jsou založeny na novém principu, kdy se do těla nevnáší přímo cizorodá látka, která následně stimuluje vznik imunity, ale přímo do buněk se do-

pravuje gen kódující takovou cizorodou látku, proto se jim říká genové vakcíny. Je přitom velmi snadno představitelné, že se geny kódující danou cizorodou látku například dostanou do všech tělních buněk, třeba mozkových, a takto infikované buňky se pak stanou cílem imunitního systému. Jsou zde tedy vážná rizika, se kterými se nelze vypořádat jinak, než důkladným a léta trvajícím hodnocením. Už vůbec nás nemůže uklidnit, že zastánci zásady předběžné opatrnosti stojí plně na straně plošného očkování bez ohledu na věk a zdravotní stav. Pro ně je totiž typické, že předběžnou opatrnost hlásají jen tam, kde k obavám není na základě zkušeností a zdravého rozumu žádný důvod a kde není možné hypotézy testovat skutečným vědeckým výzkumem. Předběžná opatrnost je jen nástrojem k podloudnému dosahování politických, popřípadě ekonomických cílů, jichž nelze v demokratickém prostředí bez této doktríny dosáhnout.

Předběžná opatrnost je jen nástrojem k podloudnému dosahování politických, popřípadě ekonomických cílů, jichž nelze v demokratickém prostředí bez této doktríny dosáhnout.

Schválené vakcíny jsou na základě provedených studií povoleny k použití u lidí ve věku od 18 let, jeden přípravek lze použít již od 16 let věku. V současnosti jsou pro některé vakcíny u úřadů podány žádosti o změnu registrace tak, aby bylo možné jimi očkovat děti od 12 let. Pokud úřady na základě předložených výsledků ▶

NABÍZÍME

Rozum proti kovidové panice, Institut Václava Klause 2021.

Institut Václava Klause se centrálním tématem naší doby – tématem Covidu a jím vyvolanými plošnými restriktivními, karanténními opatřeními – zabývá nepřetržitě od okamžiku přechodu epidemie do naší země, tedy od počátku roku 2020. Již v dubnu 2020 IVK vydal knihu *Karanténa*, v srpnu následoval sborník ekonomických textů *Ekonomické aspekty koronakrizy* a v závěru roku publikoval Václav Klaus knihu *Karanténa 2.0*.

Nová kniha **Rozum proti kovidové panice** je sborníkem textů předních osobností české medicíny ale i společenskovedního světa. Skupinu autorů spojuje klidný, racionální a paniku nešířící přístup k tématu; nepřítomnost ambic zneužít tohoto tématu k jakýmkoli svým vlastním politickým, akademickým či byznysovým výnosům a efektům; hledání rozumného přístupu politiky a zdravotnictví nejen k nemoci jako takové, ale i k odvrácené straně rozsáhlých plošných restrikcí a odmítání spikleneckých a konspiračních teorií vzniku epidemie.

Do knihy svými texty přispěli Václav Klaus, Jiří Beran, Jan Pirk, Pavel Kolář, Cyril Höschl, Roman Šmucler, Jan Žaloudík, Pavel Bém, Vladimír Čížek, Aleš Franc, Miroslav Macek, Vít Mareček, Vladimír Pikora, Lukáš Pollert, Michal Semín, Jan Skopeczek, Jaroslav Svoboda, Aleš Valenta, Jiří Weigl a Petr Winkler.

208 stran, 290 Kč

objednávky na: www.institutvk.cz

klinických studií vyhoví, změna by měla být platná od června. Pro všechny vakcíny je pak s Evropskou agenturou pro léčivé přípravky dohodnut plán hodnocení na dětech ve věku od narození.

Nelze mít vůbec nic proti tomu, že se bude zjišťovat, jak jsou vakcíny bezpečné a účinné u dětí, protože některé virem ohroženy být mohou, a bude jen dobře, pokud moderní technologie umožní je ochránit. V každém případě je ale nutno odmítnout myšlenku, že k očko-

vání budou nuceny všechny děti, protože u zdravých dětí zatím možná rizika očkování převažují nad možnými přínosy. A nikdo nesmí děti vystavovat riziku jen proto, že se domnívá, že se tím omezí šíření viru. I kdyby to byla pravda, pořád se ohrožení mohou chránit sami očkováním nebo respirátorem, používat místo toho dětská těla jako štít je neetické a ponižující. Argument, že očkování je dnes dobrovolné a nebudou k němu nuceny ani děti, je licoměrný. Donucování vyplývá

z nastiněných pravidel života v příštích měsících či letech, kdy neočkovaní budou fakticky zbaveni mnoha práv, kdy jim mnohé nebude dovoleno. Pokud se stanou cílem takové ostrakizace dětí, málokterý rodič se nepodrobí. Přitom nikdo nemá právo vynucovat si kvůli své domnělé ochraně zásah do těl jiných lidí, o dětských nemluvě. Zdraví a důstojnost našich dětí nejsou o nic méně důležité než zdraví těch, které by jejich očkování mělo chránit. ■

Nebezpečné aspekty utkávaní se s covidovou epidemií

Václav Klaus

Nedávno jsem při jedné on-line diskusi řekl, že jsme potichu, bez fanfár a bez výslovného uvědomění si toho, vstoupili do nové fáze koronavirové éry. Tu je možné popsat třemi charakteristikami – blížícím se koncem akutní fáze epidemie, nečekanou rezignací veřejnosti na jakékoli veřejné protesty proti vládním opatřením, a se zpožděním se vyjevujícím obřím rozsahem nemedicínských nákladů zvolené „léčby“ epidemie metodou plošných zásahů, tzv. lockdownů.

Teď mne začíná nejvíce trápit aspekt druhý – rezignace veřejnosti (a její zrcadlový odraz, kterým je narůstající sebevědomí státu, že může dělat cokoli, neboť mu právě pro onu postupnou rezignaci veřejnosti všechno prochází a stát si začíná být jist, že mu i kdykoli v budoucnu procházet bude).

V roce 2015 vyšla ve Francii (a bez jakéhokoli zpoždění ve stejný rok i u nás) úžasná kniha Michela Houellebecqa „Podvolení“ (Soumission), která nám představovala antiutopickou vizi „podvolené“ Francie po prezidentských volbách v roce 2022, v nichž by vyhrál – byť umírněný – islamiista. Popis mechanismu „podvolování se“ v Houellebecqově provedení se za několik uplynulých let stal učebnicovým kánonem. Nešlo mu však tehdy o podvolení se tomu, co dnes způsobuje zcela neznámou formu a rozsah potlačení svobody, o podvolení se koronavirovému úderu. To na svého Houellebecqa ještě čeká.

Dnes není radikální zvrát společnosti způsoben ani masovou migrací jiných kultur, ani nacistickou či komunistickou revolucí (vyžadující ideologické podvolení se), ani invazí Martanů. Houellebecquem avizované, mimořádně přesvědčivě vykreslené podvolení se jeho Francie a celé Evropy masové migraci sice hrozí i nadále, ale teď prožíváme podvolení se jiné.

Pěkně o tom píše v dubnovém vydání německého dvouměsíčníku CATO jeho šéf-

redaktor Andreas Lombard (který v roce 2016 vydal v Německu, v nakladatelství Manuscriptum, pod názvem „Völkerwanderung“ naši knihu Stěhování národů). Ve svém úvodníku připomíná v závěru března 2021 publikovaný blog francouzského aktivistického vizionáře Jacquese Attaliho „Pandemie a co potom?“

Teď mne začíná nejvíce trápit rezignace veřejnosti a její zrcadlový odraz, kterým je narůstající sebevědomí státu.

Attaliho někteří dobře známe. Již v osmdesátých letech byl klíčovým poradcem prezidenta Mitteranda a po listopadu 1989 režíroval francouzskou (a v mnohém i evropskou) politiku vůči najednou osvobozené střední a východní Evropě. Attali ji chtěl „poručníkovat“ až moc po francouzsku. V lednu 1990 řada zajímavých politiků Evropy a Ameriky, včetně mne, prožila čtyři víkendy v Paříži nedaleko Vítězného oblouku (na avenue Kleber) a on nás tam tehdy raně progresivistickým způsobem vyučoval, jak se máme stát dobrými Evropany. Pak byl léta davoskou hvězdou. Ale nelyžoval s námi, tak blízcí jsme si nebyli. Jestli lyžoval, tak s někým jiným.

Attali ve svém letošním jarním blogu předvídá (a propaguje) trvalost pandemií a očkovacích kampaní pro celé následující desetiletí. V tom zcela přejímá davoský koncept tzv. velkého resetu (Great Reset), neboli organizované změny světa vyvolenými (tedy nikoli zvolenými). Attalimu evidentně nestačí dnešní pouze „improvizovaný boj proti koroně“. Právě z tohoto dnešního neúspěšného boje proti „koroně“ se chce poučit (a hlavně poučit nás nepoučené a málo chápavé) a využít ho jako varování, ale i jako návod, jak postupovat v případě dalších podobných nebezpečí, které Attali vidí „v globálním oteplení, v celosvětovém suchu, v invazi hmyzu, ve vymírání druhů, a tím vším způsobených politických nepokojích“. To jsou známé, banální, samozřejmě zcela nesmyslné a neodpodstatněné hrozby, ale v jejich výčtu není Attali nijak originální.

Tento francouzský, letos 78 let se dožívající aktivista jde dále. Žádá „odvahu, aby bylo zavedeno válečné hospodářství a aby pomocí něho byly zredukovány hospodářské aktivity na celém světě“, neboť ty nás – podle Attaliho – ohrožují. Andreas Lombard si všiml slova válka. „Jsmo ve válce, která nás má zbavit války, ve válce proti válce.“ Vytváření dojmu války je způsob, jak nám znemožnit jít cestou svobody, demokracie a tržní ekonomiky, jakou jsme šli dosud. Čili chce nás „Great Reset“ a nový začátek. Klíčem k tomu je u Attaliho slovo válka, a přes ni obhajoba nouzových stavů a lockdownů. Když to neuděláme, přijde apokalypsa.

Ve stejném čísle časopisu CATO se Ch. Guse v článku s názvem „Narušená normalita“ zamýšlí nad tím, „jak zachránit naši normalitu“, neboli náš normální dosavadní život. V podobném duchu tam píše i N. Bolz o „propagandistech nouzových stavů“. Svět je rozdělen. Na straně jedné stojí Attali spolu s Klausem Schwabem a jim podobnými, na straně druhé Lombard, Guse a Bolz. Ti ▶

newsletterplus
DUBEN 2021

VÁCLAV KLAUS
a kolektiv IVK

ZNOVU O COVIDOVÉ HYSTERII: KDE JSME TEĎ?

Aktuální medicínská fáze koronavirové krize je pravděpodobně za námi

Nežádáme vládu, aby to oficiálně vyhlásila, ale žádáme, aby to zvala při svém rozhodování v úvalu. A aby nás přestala strašit a zacházet s námi jako s malými dětmi.

Newsletter IVK plus 4/2021
Znovu o covidové hysterii: Kde jsme teď?
si můžete zdarma stáhnout na
www.institutvk.cz/newslettery

první chtějí světovou revoluci, kterou by řídili v Davosu se každoročně scházející „manažeri lidskosti“. Ti druzí – a já s nimi – normalnost (myšleno starou normalnost) obhajují.

Toto mé nedělní odpolední zamýšlení nad články v posledním vydání časopisu CATO mne vrací k oné rezignaci, o které jsem mlu-

vil na počátku, k onomu nebezpečnému podvolení se, ke smíření se s tím, že něco úžasného už bylo a že bude už jen velmi neúžasný Huxleyho Brave New World. U nás reprezentovaný Hamáčky, Arenbergery, Smejkal, Hořejšími a Kubeky. Co dělat, abychom se nepodvolili? Co má nebo může udělat

každý z nás? A co si myslíme, že má udělat někdo za nás? Nalézt odpovědi na tyto otázky je „úkolem naší doby“, této výzvy, kterou ve 20. letech adresoval světu slavný španělský filosof José Ortega y Gasset.

Publikováno na serveru Echo24,
6. května 2021.

Potrhlé televizní kádrování

Ladislav Jaki
člen správní rady IVK

Současné dění kolem České televize lze popsat jednoduchými slovy. Síly a zájmové skupiny, které onu instituci monopolně drží po celé věky jako svou hračku, jsou zvyklé vyhrávat pouze deset nula. Pokud zničehonic vyhrájí „jenom“ devět jedna, považují to za porušení pravidel a požadují anulování výsledku zápasu.

Tito kádrováci křičeli ve všech případech, kdy se zjevila sebemenší naděje, že by do jejich secvicené harmonie mohl zaznít nějaký odlišný hlásek. Ale to, co zkoušejí nyní, je už projevem naprostého zoufalství. To nás všechny mají za nesvéprávné negramoty? Někdy advokát jménem Kučera, kterého si najali ti politici, jimž dosud Česká televize slouží, tvrdí, že někteří kandidáti na člena Rady české televize nesplňují požadavky dané zákonem o ČT.

Problémem je totiž to, že prý nejsou navrženi dostatečně prokádanými organizacemi a sdruženími, protože navrhující sdružení údajně nereprezentují významné názorové proudy ve společnosti. Vůbec nejde o tahanici, který spolek reprezentuje či nereprezentuje významnou část veřejnosti. Každý, kdo umí číst a není líný si najít příslušnou pasáž zákona, zjistí, jak se věci ve skutečnosti mají.

Druhý odstavec čtvrtého paragrafu Zákona o České televizi zní: „Návrhy kandidátů na členy Rady předkládají Poslanecké sněmovně organizace a sdružení představující kulturní, regionální, sociální, odborové, zaměstnavatelské, náboženské, vzdělávací, vědecké, ekologické a národnostní zájmy.“ Nikde se nepíše, že tyto organizace mají reprezentovat významné názorové a jiné proudy, ale pouze různé zájmy, což reprezentuje úplně každá registrovaná organizace.

Novodobí kádrováci nás naivně chtějí splést zněním prvního odstavce téhož paragrafu, kde se o významných proudech opravdu mluví: „...Členy Rady volí a odvolává Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky ... tak, aby v ní byly zastoupeny významné regionální, politické, sociální a kulturní názorové proudy.“

Zákon ale nepožaduje, aby už navrhující organizace a sdružení zastupovaly významné proudy. Nepožaduje po nich vůbec nic. Snad kromě toho, že mají představovat nejrůznější zájmy. Požaduje však po Poslanecké sněmovně, aby ona sama volila složení Rady tak, aby v ní (nikoli už v navrhujících organizacích) byly ony významné proudy zastoupeny. Jediným suverénem, který rozhodne o tom, že Rada ČT bude mít takové složení, aby v ní byly zastoupeny významné společenské proudy, je tedy sama Poslanecká sněmovna svou volbou.

Jediným suverénem, který rozhodne o tom, že Rada ČT bude mít takové složení, aby v ní byly zastoupeny významné společenské proudy, je sama Poslanecká sněmovna.

Zákon neříká, že už jen kandidátem na členství v Radě se může stát pouze ten, koho navrhne organizace, která zastupuje významný společenský proud. Může ho navrhnout kdokoli. Zákon říká, že z takových kandidátů Poslanecká sněmovna volí tak, aby ve výsledku rada tyto významné proudy reprezentovala. To, že jisté složení rady reflektuje významné názorové a jiné proudy, se prostě pozná podle toho, že bylo zvoleno. Protože Poslanecká sněmovna takto Radu zvolila. To chce někdo tvrdit, že pokud zákonodárce, který má mandát od všech voličů, navolí to či ono složení Rady, pak tato Rada dostatečně nereprezentuje společnost? Kdo zastupuje společnost lépe, než zvolení poslanci? A kdo je jimi volen, reprezentuje i jejich voliče, to je snad jasné.

Pokud některého kandidáta navrhne ku příkladu Sdružení křesťanských myslivců obce Bílsko, vůbec to přece nemusí znamenat, že takový kandidát bude reprezentovat jen pět členů onoho sdružení. Možná bude představitelem širokého venkovského konzervativního proudu. A kdo o tom rozhodne, zda takovým představitelem je? Poslanecká sněmovna svou volbou.

Krkolomná právní argumentace, nehodná dospělých lidí, prozrazuje, co všechno jsou schopni použít ti, jejichž prsty po celá desetiletí tahaly za drátky, ti, které vysílání České televize vždy hladilo po srsti, ti, kteří přímo či nepřímo žili z miliardového rozpočtu této nekontrolované pevnosti.

Po celá léta zobala Rada managementu České televize z ruky. Nechala se jím zvat na různé akce, televize si ji chovala jak v bavlnci. A takoví radní pak místo toho, aby zastupovali veřejnost, diváky i plátce televizního poplatku, a kontrolovali, zda management televize tyto zájmy dostatečně naplňuje, naopak televizní management zuřivě bránili před kritikou veřejnosti. A někdo si myslí, že to tak musí být na věky. A ten někdo se nyní může pomínout, když několik radních skutečně dělá svou kontrolní práci.

A kdo teď nejhlasitěji křičí, že je ohrožena „nezávislost České televize“? Přeci ten, na kom je tato „nezávislá“ televize závislá nyní. Svým pokřikem říkají: tato televize je výhradně naše a pouze naše musí zůstat. Vy ostatní ji jen platte, ne že nám do toho budete mluvit.

Publikováno v MF Dnes, 11. května 2021.

Předplatné IVK

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Předplatné IVK zahrnuje pravidelný newsletter, newslettery plus, sborníky a ostatní publikace, pozvánky na semináře.

Základní cena předplatného je 660 Kč.

Studentské předplatné 330 Kč.

predplatne@institutvk.cz

K útoku deníku Hospodářské noviny na Václava Klause ve věci dávného sovětského dluhu

Tisková konference Václava Klause, 25. května 2021

V úterý 25. května 2021 jsme byli v ranních hodinách – a spolu s námi spousta myslících lidí – šokováni neuvěřitelnou snůškou lží, které jsme našli na třech stránkách Hospodářských novin a s nimi spřízněných médií. O jejich připravovaném útoku jsme věděli od počátku letošního května. Již 5. května jsme od nich dostali sérii otázek na téma půjčky Sovětskému svazu, která byla schválena vládou premiéra Adamce 10. listopadu 1989, tedy týden před 17. listopadem.

Na tyto otázky jsem v rozsahu několika stránek odpověděl 7. května (a 14. května ještě na jednu doplňkovou otázku). Hospodářskými novinami bylo slíbeno, že celou mou odpověď dají současně se svým textem do „boxu“ ve stejném vydání novin, ale neudělaly to. Proto jsme tuto odpověď dnes v dopoledních hodinách dali na naše webové stránky, a proto tato tisková konference.

V mé tehdejší odpovědi je vše podstatné, co mohu k této věci po více než třiceti letech říci. Možná jen několik doplňků vyvolaných mimořádnou lživostí a absurditou tohoto způsobu jednání novinářů Hospodářských novin (a Respektu):

1. Útok Hospodářských novin je založen na přesvědčení, že je možné – po třiceti letech, kdy navíc mnoho odpovědných osob již nežije – tvrdit cokoli, protože si to už téměř nikdo nepamatuje. Já sám si na tuto půjčku Sovětskému svazu nevzpomínám. O této půjčce, uzavřené 10. listopadu 1989, tedy měsíc před tím, než jsem se stal ministrem, jsem nic nevěděl ani tehdy, ani teď. Nadpis dnešních Hospodářských novin „Klaus po revoluci tajně poslal 1,3 miliard dolarů Sovětům“ je absurdní a vědomá lež. O půjčce, která měla zajistit, aby Sovětský svaz i při svém tehdejší nedostatku převoditelných rublů mohl i nadále nakupovat naše zboží (šlo zejména o odbyt našich strojírenských podniků), rozhodla řádně tehdejší československá vláda. Nebyl to žádný tajný, konspirační akt – jak se snaží Hospodářské noviny naznačovat.

I po 17. listopadu 1989 u nás existovala právní kontinuita s tisíci rozhodnutími předchozích vlád. Proto nešlo o rozhodnutí nové-

ho ministra financí. Aby půjčka nebyla realizována, musela by tehdejší Čalfova vláda dohodu se SSSR vypovědět. To se nestalo.

Ale to jsem si všechno musel nastudovat až nyní, nic z toho tehdy nebylo výslovně projednávaným a diskutovaným tématem. Teze v dnešním článku, že „ministerstvo usilovně hledalo způsob, jak Sovětskému svazu peníze poslat“ je drzá a nehorázná. Byla to standardní smlouva o úvěrovém rámci. Takovýchto absurdních formulací je však v článku Hospodářských novin více.

2. Hospodářské noviny se opakovaně ptají na jakéhosi Zdeňka Rachače, kterého neznám, resp., jehož jméno si nepamatuji. Byl asi jedním z tisícovky úředníků, kteří na Ministerstvu financí pracovali, ale mým poradcem nebyl. Úředníky ministerstva jsem si po pádu komunismu a po svém nastoupení do funkce nevybíral, ministerstvo jsem převzal jako celek. Kdo byl či nebyl spolupracovníkem StB, jsem nevěděl a vědět nemohl.

3. Pro nezasevěné dodávám, že je překrucována i tehdejší korespondence s generálním ředitelem ČSOB. Jeho dopis z prosince 1989 se týká pouze krytí případné ztráty, kterou by ČSOB jako banka státu mohla utrpět. Žádné varování před samotným poskytnutím této půjčky neobsahuje.

4. Deblokaci ruského dluhu se za mého ministrování ani premiérování nepodařilo dojednat. Nabízela se špatná řešení, která jsem si nemohl dovolit akceptovat. Deblokace byla provedena až za vlády premiéra Zemana.

5. Celá tato kauza je příkladem pokleslé žurnalistiky nejhoršího typu snažící se překrucováním faktů skandalizovat jednotlivce, kteří se určitým politickým skupinám znelibili, a současně skandalizovat celá devadesátá léta, o kterých tento typ žurnalistiky už dlouho záměrně a účelově lže. Dnešní článek Hospodářských novin vnímám jako předem připravený útok na moji osobu, aby byl blokován jakýkoli můj eventuální návrat na politickou scénu.

Václav Klaus, 25. května 2021

Podklad pro vystoupení na tiskové konferenci